

Sygn. akt IV KK 41/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2017 r.

sprawy **Ł.S.**

skazanego z art. 178a § 1 i § 4 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 września 2016 r., sygn. akt V.2 Ka .../16

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt II K .../11,

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. -
Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta
czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23%
podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji w charakterze
obrońcy z urzędu skazanego Ł.S.;**

**III. obciąża skazanego Ł.S. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 września 2016 r., sygn. akt V 2 Ka .../16, obrońca skazanego Ł.S. zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na:

zaniechaniu rozważenia wszelkich zarzutów sformułowanych w apelacji odnoszących się do oceny materiału dowodowego oraz wiarygodności zeznań świadków ([...]) i wyjaśnień Ł.S. w zakresie wskazującym na identyczną treść zeznań obu świadków oraz zarzucających dokonanie tej oceny w sposób dowolny i sprzeczny ze wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również stwierdzenie, że „w toku postępowania dowodowego nie ujawniły się przesłanki, które podważałyby wiarygodność obciążających oskarżonych zeznań funkcjonariuszy Policji” (str. 5 uzasadnienia);

- podczas gdy niemal identyczne zeznania ww. świadków poddawały pod wątpliwość: wiarygodność ich zeznań oraz złożenie zeznań w sposób zapewniający swobodę wypowiedzi, co równocześnie implikowało uznanie wyjaśnień Ł.S. za wiarygodne, a nie zostało poddane dokładnej ocenie i analizie oraz należycie uzasadnione przez Sąd II instancji w sposób odpowiadający wymaganiom ustawowym określonym w art 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Opisane uchybienie miało istotny wpływ na wydane rozstrzygnięcie, gdyż skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku Sądu I instancji uznającego Ł.S. za winnego czynu z art. 178a § 1 i 4 k. Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji uznającego Ł.S. winnym popełnienia występku z art. 178 § 1 i 4 k.k. oraz w zakresie zasądzającym opłatę na rzecz Skarbu Państwa i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji, ewentualnie uniewinnienie Ł.S. w przypadku uznania, że skazanie jest oczywiście niesłuszne.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w J. wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew argumentacji Autora kasacji, z lektury uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 września 2016 r., sygn. akt V 2 Ka .../16, jasno wynika, że ten Sąd w wystarczającym zakresie odniósł się do wniosków i zarzutów zawartych w apelacji obrońcy Ł.S. złożonej od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt II K .../11. Zarzuty kasacji obrońcy skazanego Ł.S. oraz uzasadnienie tej kasacji dowodzą, że jej Autor pod

pozorem zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego (art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.), w istocie domaga się kolejnej kontroli, zapadłego przed Sądem I instancji orzeczenia, skazującego Ł.S. za występki z art. 178 § 1 i 4 k.k. Tak postępując Autor kasacji przechodzi do porządku dziennego nad unormowaniem z art. 519 k.p.k., które przecież stanowi, że kasacja przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie. To sądowi odwoławczemu należy wykazać, że prowadząc postępowanie w sprawie dopuścił się uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia wydanego przez sąd odwoławczy. Podniesiony w kasacji zarzut, jak wyżej wskazano, skierowany w istocie przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego w J. , nadto stanowi klasyczny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy orzeczenia (por. art. 438 pkt 3 k.p.k.), gdy tymczasem tego rodzaju zarzut nie może być skutecznie podnoszony w kasacji.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.

kc